

L'AMENASSA ES COMPLEIX

Ja de molt jovenets, amb feines frisàvem els deu anys, que en nostres cors niuava un desig immens de veure a nostra Catalunya lliure i nostra ànima s'estremia de dignitat i sofriment quan més ens adonàvem de l'esclavatge a que estava sotmés el nostre poble. Havíem begut en bones fonts. Les lectures dels nostres poetes patriòtics als quals mai agraiem prou el bé que ens feren; la impressió que en nosaltres causaven els discursos o parlaments dels que laboraven pel renaixement de la personalitat catalana; les prédiques d'aquell diari que, tant de bo, el poguéssim tenir avui, Catalunya, d'aquella "Renaixensa" que tan bona tasca realitzà conduïda pel patriota Aldavert, foren, junta-ment amb l'esperit que ja en nosaltres despuntava de no admetre cap injustícia i rebel·lar-nos contra tot atropell, els que forjaren la nostra consciència de catalans dignes i conscients del seus deures amb la Pàtria esclavitzada.

Mai s'han esborrat de nostra pensa, on hi quedaren clavades per sempre més, les virils paraules amb que acabava aquell superb arlament que pronuncià des de la Presidència dels Jocs Florals, que foren el primer camí de la resurrecció de l'ànima de Catalunya, aquell patriota íntegre i irreductible, aquell escriptor magnífic i vibrant poeta, el gran Angel Guimerà, que deia: Ah! senyors de Madrid, que la paciència de Catalunya s'acaba! Apagueu aquesta llàntia, sinó el món s'enfonsarà! I així amb nostra ànima pugnante per acabar son sofriment, en veure a nostra terra sotmesa, amb nostre cor glatint per a que arribés el jorn en que, ja romputs els grillons que l'aferraven a Madrid, anàrem creixent, esperant que Catalunya "acabés la seva paciència" i espolsant l'ensopiment que l'aplanava i feia que pacientment aguantés les fiblades de les xurriaques que damunt d'ella feien petar continuament sos opressors, es redrecés amb dignitat i amb energia, per a sorgir, gran i potent, a la vida de poble lliure que te dret a gaudir.

Més, els anys han passat per sobre

de nosaltres i nosaltres hem sostingut sempre que no devíem esperar res favorable per a Catalunya, de la gent de Madrid. Amb aquest convenciment hem vingut lluitant sempre al costat dels homes que, més vells o més joves que nosaltres, sabien també que la lluita de Catalunya no devia d'ésser amb vistes a Madrid, sinó que devia ésser, única i exclusivament, de cara a Catalunya i per a llibertar a Catalunya. El nostre lema era aquell que devia d'ésser el de tots els catalans, com digué el Mestre Martí i Julià: "Catalunya, Catalunya i Catalunya", però que, dissortadament, per al nostre poble, no ha estat pas així, fins ara. Hem sigut molt pocs els que, amb consciència plena del nostre deure de catalans, de ciutadans de Catalunya, hem sostingut la doctrina magnífica del "tot o res", perquè estàvem, més que convensuts que, fossin quins fossin, es diguessin com es diguessin, els que manessin a Madrid, mai la nostra terra obtindria d'ells, nó ja la reconquesta dels seus drets i llibertats, sinó que ni tan sols el respecte i la consideració que es mereixen els fills d'un poble que, per damunt de tot, sap fer resplendir la justícia de les seves justes aspiracions.

La política equivocada de submissió a Madrid que han seguit els diferents partits que, dient-se catalanistes, han vingut succeint-se en la direcció dels assumptes catalans d'uns quants anys a aquesta part, ha sigut de resultats funestos per a Catalunya. L'empenta que havia pres el moviment catalanista, en els bons temps de l'actuació ferma i honrada de la gloriosa UNIO CATALANISTA, fou deturada i descarrilada pels vividors de la política catalana que menaren el poble català, massa poruc i confiat, cap a la degradació més humiliant, a un servilisme abjecte i a la política de submissió als partits polítics madrilenys, en comptes de conduir-lo cap a la lluita per la seva dignificació.

El resultat de les conveniències dels homes que es deien dirigents de Catalunya, l'estem palpant avui. El que sofreix el nostre poble, el que està passant a la nostra terra, no ho ha-

viem passat mai pitjor. Ja es consideraran satisfets tots aquells senyors, de dretes i esquerres, capdavaners de la política espanyola a Catalunya, de la seva obra, en veure com enlloc de forgitar de nostra terra als seus opressors eterns, han instaurat en ella als déspotas que lluiten, avui, per enfonsar-la a la més baixa degradació moral i econòmica.

Ah! senyors de Madrid que la paciència de Catalunya s'acaba! Nosaltres que sempre havíem confiat en el redressament del nostre poble, creiem avui que potser és arribat el moment que els catalans ja han acabat la paciència i es disposin a la lluita heròica que haurà de retornar-los a la condició de ciutadans d'un poble digne. Ens fa creure en aquesta resolució del nostre poble, la forta corrent d'unió que es fa sentir per tot arreu on hi ha entitats i nuclis de catalans. Entre les moltes manifestacions que conèixem, una de les que ens ha portat una immensa confortació a nostra ànima i una ferma esperansa en l'avenir del nostre poble, és la que acaba de fer, el "Moviment Social d'Emanipació Catalana" en son Manifest adreçat a "tots els treballadors catalans dispersos pel món i a tots els obrers i camperols de Catalunya". Tot ell curull de sana doctrina, tot ell rublert de ver amor a Catalunya, constitueix una de les més formidables proclamacions del dret de Catalunya i una de les més convincents declaracions de que ja "la paciència de Catalunya, s'acaba".

No ens entretindrem en fer referència del que diuen els representants del moviment social català que en altra banda d'aquest Butlletí, es reproduceix la part essencial del contingut del formidable Manifest. Empró, si volem fer constar la nostra satisfacció immensa en contemplar el redressament del nostre poble, quan sentim que ens diuen: "Com a catalans tenim un propòsit essencial: alliberar Catalunya de la seva llarga submissió a l'Estat espanyol". I quan afirmen, "Ningú, però, no aporta la seva activitat anterior com a mèrit, sinó com a experiència". Volem creure, creiem en la sinceritat de tan nobles manifesta-